

РОЗДІЛ 1

*Д*вадцять травня. Мене лякає дата, надрукована вгорі газети. Я впускаю її, наче це розжарена вуглина, що обпекла мої руки. Вона падає на підлогу, і чорнильні історії розлітаються навсібіч. Чоловік за прилавком супиться.

— Даруйте. — Я нахиляюся, щоб зібрати сторінки, та намагаюся впорядкувати їх, перш ніж покласти газету на купу «Нью-Йорк Пост», тоді підходжу до стійки з журналами. На обкладинці «Спортс Іллюстрейтед» — скаковий кінь. Містерові Генку, моєму колишньому домовласнику, точно сподобається, тож я беру примірник зі стосу і йду на касу платити.

Про цю дату мені нагадують уже втретє, відколи я прокинулася, а зараз лише четверта година дня. Зазвичай під час викладання на літніх курсах, як от зараз, я приходжу на роботу двічі на тиждень, тож навіть не знаю, який сьогодні день. Але 20 травня — це не просто день. Це двадцята річниця з го самого дня, якого я не забуду *ніколи*.

Виходжу з крамниці й, замість спускатися в метро, вирішую пройти пішки п'ятнадцять кварталів до будин-

ку для літніх людей, де мешкає містер Генк. Надворі чудова погода, а мені однаково треба зайти купити пончики. До того ж я не хочу бачитися з ним, доки не приведу до ладу думки. У нього деменція, тож моя тривожність — останнє, що йому зараз потрібно. Утім, думки вирують у моїй голові, і навіть яскраво-рожевий цвіт магнолії в Юніон-Сквер Парку не здатен угамувати меланхолію, що засіла в моєму серці.

Я минаю паб «Висока нота», де познайомилася з Дерекком — пожежником, з яким мутила до появи Сема, — і зазираю у вікно. За барною стійкою сидить кілька чоловіків, теж, мабуть, пожежники. Здається, вони навідуються сюди майже щовечора. Бажання заходити я не маю, але в мені зринає надія: можливо, вдасться послабити вузол на шиї і трохи зняти напругу від занепокоєння, яке нависло наді мною сьогодні. Я пхаю руку в кишеню, дістаю телефон і набираю повідомлення, проминаючи паб.

Елізабет: Не хочеш десь потусити сьогодні?

«Потусити» звучить значно краще за «відтрахати мене так, щоб я думати не могла». Восьмикілометрова ранкова пробіжка, на жаль, не допомогла провітрити голову, та і Сем буде не проти, я певна. Він завжди був ініціатором наших зустрічей, а ще часто повторював, що я теж можу його кудись кликати.

За п'ятнадцять хвилин дістаюся до будинку для людей старшого віку «Парк Менор». Мені досі було кепсько, але енергійна Седова відповідь на повідомлення трохи допомогла, заспокоїла мої розбурхані нерви. Утім, сьогодні він працює, тож побачимося ми лише завтра.

Я реєструюся у медсестри на третьому поверсі, вона натискає на кнопку і відчиняє двері до відділення для

людей з проблемами пам'яті. Містера Генка знайти нескладно — він гучно сміється перед телевизором у кімнаті для відпочинку. Ніщо не здатне підняти мій сьогоднішній настрій краще за цей щирий звук. Чоловік помічає мене, поки я наближаюся, і в його очах спалахує впізнання.

— Елізабет! — вигукує він. — Йди-но сюди, дитино.

Мене огортає тепло від його привітання. Попри те, що він урятував моє життя, щойно я переїхала у Нью-Йорк — майже двадцять років тому, — коли зробив знижку на оренду і підказав, де шукати роботу, іноді він не може пригадати, хто я така. Я швидко йду до нього, міцно обіймаю і простягаю пачку пончиків з його улюбленої крамнички. Шоколадні, також улюблені — єдине, що він пам'ятає завжди.

— Ну що ти, не варто було.

— Мені хотілося це зробити. — Я усміхаюся, вручаю йому журнал і щоденний довідник забігів, які раніше купила у крамниці. — Не варто заохочувати таку звичку, але подумала, що це вам також сподобається.

Містер Генк усе життя грав в азартні ігри, здебільшого робив ставки на кінних перегонах. Він більше не може виходити надвір без чиеїсь допомоги і відмовляється користуватися чимось, окрім стаціонарного телефона, але якимось чином розібрався, як створити акаунт у *FanDuel* на своєму айпаді, й тепер щодня ставить десятку на коней.

— Ти надто добро до мене. — Він дістає шоколадний пончик з пакунка і облизує губи. — Знаєш, колись я робив шоколадні пончики. Ось такі. Тільки, звісно, смачніші.

Я усміхаюся.

— Звісно. Ваші пончики визнавали найкращими у Нью-Йорку вісімнадцять років поспіль.

Він відкушує шматочок, повільно жує і, можу сказати, насолоджується.

— Я був єдиним пекарем у своєму районі, який робив пончики вручну після появи спеціальних машин. — Ще один шматочок. Цього разу він задоволено мугикає, поки жує.

Сьогодні містер Генк має гарний вигляд. Не надто відрізняється від того, яким був двадцять років тому, хіба що деякі зморшки стали глибшими. Якби ж я змогла оцінити, наскільки особливою людиною він був, коли переїхала сюди. Я розуміла, що він мені допомагає — була вдячна йому і щиро це показувала, — але ніколи по-справжньому не усвідомлюєш, наскільки цінуєш когось, поки ця людина не зникає. Звісно, він досі тут. Принаймні більша його частина.

— А в якому кварталі була ваша пекарня? — запитую я, хоча і сама знаю відповідь.

Він жує, доїдаючи останній шматочок, і щось у його погляді змінюється. Тоді дивиться мені в очі й схиляє голову.

— Яка ще пекарня?

Моє серце щемить.

— Не зважайте. Як вам пончик?

— Смакота. Хочеш? — Він простягає пакунок. — Сам спік. Руками ліпив, а не в якихось там машинах.

Зазвичай я відмовляюся. Але в його очах жевріє така надія, що я не можу встояти.

— Залюбки. Дякую.

— Як навчання, дитинко?

Я усміхаюся і кажу, що все чудово, хоч я вже п'ятнадцять років викладаю, а не навчаюся.

Він киває.

— Завжди знав, що ти молодчина. Ще відколи з тобою познайомився.

У мене стискається серце. Він був єдиним, хто тоді так думав.

— Як справи у Волтера?

Боже, мозок — заплутаний лабіринт. Цінні спогади тьмяніють, перетворюючись на шепіт вітру, а безглузді дрібниці закарбовуються назавжди. Волтер — козел, з яким я певний час зустрічалася після переїзду. Та я давно зрозуміла, що краще не виправляти містера Генка і просто продовжувати розмову. Тож я силувано посміхнулася.

— Усе добре.

Він бурмоче.

— Гадаю, було б краще, якби ти зустрічалася із чоловіками свого віку. У старших панів завжди є власні інтереси.

Цього разу я усміхаюся по-справжньому. Є речі, які не змінюються десятиліттями. Сем старший за мене на десять років.

Сорок п'ять хвилин по тому містеру Генку вже час вечеряти. Він розводить руки для прощальних обіймів, я підходжу, вдихаючи запах шоколадних пончиків і «олдспайсу» — запах, який асоціюється виключно з ним. Щойно відходжу, він на мить бере мою руку і широко всміхається.

— Люблю тебе, дитино.

Я цілую його в щоку.

— І я вас люблю.

За дві години я вже відмокаю у ванні з келихом вина. Стрес, що переслідував мене весь день, розчиняється, як цукровий кубик у чашці з гарячим чаєм, і я вже заледве пам'ятаю власне ім'я, не кажучи про те, який сьогодні день. Треба було зробити це раніше; можливо, закінчила б свою роботу не такої пізньої години. Улітку я викла-

даю лише два курси в університеті Пейс, один з яких — онлайн-семінар з художнього письма, який триває цілий рік і щойно розпочався. Він вимагає більше зусиль, ніж курс базової англійської, що проходить очно двічі на тиждень. На мене чекає два десятки перших розділів книг, які треба прочитати і зрецензувати. Я виявилася єдиною професоркою, котра погодилася взяти додатковий курс, коли десять років тому університет почав його пропонувати. Що тут скажеш, роботи багатенько. Та час від часу я таки натрапляю на справжній діамант — студента чи студентку з потенціалом, — і тоді всі додаткові години повністю виправдовують зусилля.

Мій айпад лежить на килимку біля ванни, тож я тягнуся по нього і разом по окуляри для читання. Натискаю на кнопку, щоб увімкнути. Мені більше подобалися часи, коли студенти здавали роботи на папері — приємніше для очей і легше робити нотатки червоним олівцем на полях. Отакий я тридцятисемирічний динозавр.

Відкриваю першу роботу і швидко переглядаю розділ. Написано доволі непогано, але увагу не чіпляє: не виникає бажання гортати сторінку за сторінкою, доки не прочитаєш усю книжку. Навряд чи редагування перетворить її на діамант, але я все ж додаю кілька коментарів і приміток, щоб прискорити темп, і натискаю кнопку «Надіслати».

Відкриваю наступний файл, попиваю вино й глибше занурююся у воду. Документ розгортається на титулці: Ханна Грір, «Відплата». Моя навчальна програма не передбачає вигадкування назви книжки до завершення першого чорнового варіанта тексту — щоб можна було в назві відобразити справжній дух роману. Але щороку хтось зі студентів усе одно це робить. На наступній сторінці навіть присвята є — це вже щось новеньке.

*Усім, хто скоїв у пільмі щось лихе і вірить,
що воно ніколи не вийде на світло. Ви помиляєтеся.*

День відплати наближається.

Ого. Пільма. Ну, як читачка, я зацікавилася. Гортаю на наступну сторінку в очікуванні, що моторошна атмосфера не зникне. Але ні. Натрапляю на пролог — красиву дискусію про дорослішання, коли життя стає складнішим. Не зовсім те, чого я очікувала з таким заголовком і присвятою, але початок, без сумніву, потужний. Одразу відчувається характер персонажа — молода жінка, оповита сумнівами у власній цінності, на порозі виходу в широкий світ. Мені ця тема також близька. Я швидко додаю коментар, у якому пропоную студентці додати опис виразу обличчя протагоністки, замість *розповідати* мені, що вона сумна.

Продовжую читати. Головна героїня — дівчина у випускному класі старшої школи. Дівчина, котра дивиться на свого викладача не так, як інші учні. Здається, вона може бути закоханою. Вона мрійливо позирає у вікно на жовтого щигля...

Жовтий щиголь.

Мені перехоплює подих.

Серце починає калатати.

Я заплющую очі й намагаюся струсити із себе це відчуття та навіть посміятися із себе. Поводжуся як дурпа. Це ж просто пташка. Покажіть мені учня чи ученицю, котрі не витріщаються замріяно у вікно. Це лише моя параноя.

Читаю наступний абзац, тоді ще один. Але що далі, то дужче усвідомлюю, що вже не можу цього ігнорувати. На чолі формується краплинка поту, хоча вода у ванній давно охолола. Я швидко дочитую до кінця і сковтую.